

[Ole Espersen]

og politi, og dér er de ganske væsentlige, men de skal altså ikke længere fungere som klageorgan, og jeg synes, det er vigtigt, at vi får også dette ordnet i løbet af en kortere periode.

Med hensyn til Justitsministeriets struktur og kompetenceområde kan man naturligvis godt diskutere det, men det er egentlig ikke egnet til diskussion med henblik på nogen fastlæggelse, for spørgsmålet om en ministeriel struktur, og hvilke kompetencer et ministerium skal have, er altså efter grundloven et regeringsanliggende og derfor næppe heller i sig selv egnet til vurdering af en kommission. En kommissions vurdering ville jo – normalt i hvert fald – forudsætte, at man tilrettelagde nogle retsregler, nogle bindende normer, for fremtiden, og det kan man ikke tænke sig på dette område.

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte lovforslaget, og det kan vi af flere forskellige grunde ikke.

For det første er det nu fremgået klart og tydeligt, at regeringen har besluttet at nedsætte et bredt sammensat udvalg, som skal se på en række spørgsmål vedrørende retsvæsenets forhold, og det er helt klart hovedtanken, at det i det væsentligste skal beskæftige sig med de emner, som SF har foreslået i sit lovforslag.

Jeg vil da gerne udtrykke min anerkendelse af justitsministerens ganske effektive timing med hensyn til at få nedsat dette udvalg netop i dag. Det synes jeg er godt gjort.

Når jeg ser på de væsentlige dele af SF's forslag, som kommissionen skulle arbejde med, politiets og anklagemyndighedens placering i det ministerielle ressortsystem, vil jeg ikke lægge skjul på, at vi mener, de er placeret nøjagtigt, hvor de bør være placeret i øjeblikket, og derfor vil det også set ud fra vores holdning være spild af tid og ressourcer at lave et stort kommissionsarbejde om det.

Med hensyn til det tredje punkt – som også både justitsministeren og Socialdemokratiets ordfører har kommenteret – nemlig spørgsmålet om Justitsministeriets struktur og kompetenceområde, kan det måske som en juridisk opgave i forbindelse med et studium være interessant at gøre sig nogle tanker om det, og det kan der selvfølgelig komme mange forskellige tanker frem om. Men vi ved jo også helt

klart, at det er en rent politisk afgørelse; det har vi senest set i forbindelse med dannelsen af den nye regering, hvor man har valgt én model, en model, som vi ikke synes er den mest effektive; men det er suverænt statsministerens ret. Derfor kan vi godt forudse, at uanset hvad en sådan kommission måtte udtale – og sandsynligvis med et flertal og nogle mindretal – vil den til enhver tid siddende statsminister selvfølgelig gøre, som hun eller han finder er rigtigt, og sådan skal det også være.

Den væsentligste grund til – også selv om justitsministeren ikke var kommet med det forslag, som hun er kommet med i dag – at vi ikke kan støtte SF's forslag, er, at vi føler, at det udtrykker ganske stor mistillid til hele det eksisterende system. Og det er en mistillid, som vi overhovedet ikke deler. Jeg vil snarere sige tværtimod.

Lad mig nævne, at i § 1, stk. 2, står der, at kommissionen navnlig skal have for øje, at adskillelsen mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt styrkes. Når man siger, at man nøje skal have det for øje, må det jo klart betyde, at man anfægter, at det er tilfældet i dag, og det mener vi ikke er rigtigt.

Der står også, at man skal sikre sig domstolenes uafhængighed. Jamen så antyder SF jo direkte – eller i hvert fald indirekte – at domstolene ikke er uafhængige. Igen vil jeg sige, at vi er ganske uenige. Med det kendskab, jeg har til danske dommere, mener jeg at kunne garantere for, at hvis det ikke var tilfældet, altså hvis domstolene var under pres fra en regering af den ene eller anden art, ville dommerne være de første til at protestere, de første til at gøre opmærksom på det både enkeltvis og kollektivt, og det er jo ikke tilfældet.

Nej, domstolene er uafhængige, det har de været i masser af år, og det er jeg ganske sikker på at de også vil være i fremtiden.

Så vil jeg nævne den fjerde af pindene i § 1, stk. 2: at man nøje skal se på, at det er de personalemæssige forhold i justitsvæsenet, der sikrer, at velkvalificerede medarbejdere kan tiltrækkes. Jo, det er jeg ganske enig i. Det er meget vigtigt. Men er det ikke sådan i dag, og har det ikke været sådan igennem utallige år, at nogle af de mest velkvalificerede medarbejdere, man har i statsadministrationen, er i Justitsministeriet? Vi kan jo også konstatere, at det ikke var med medarbejdernes gode vilje, at